

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/91/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216210837
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1216210837.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou, so sídlom Slnecná 765/3, Malinovo, proti žalovanému: K. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. X, L., o zaplatenie sumy 396 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14.2.2017, č.k. 11C/127/2016-47, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 200 eur od 4.2.2017 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 39, § 53 ods. 6, § 451 ods. 1, § 456, § 457, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods.1, § 2 písm. b), § 4 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. j) a k), § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 222 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (ďalej len „Trestný zákon“) a vecne tým, že z predložených listín mal za preukázané, že žalobca na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.12.2009 (ďalej len „zmluva o úvere“) poskytol žalovanému sumu vo výške 200 eur. V trestnom konaní bol žalovaný uznaný za vinného za prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že vylákal od žalobcu úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru. Na základe uvedeného súd prvej inštancie viazaný rozhodnutím v trestnom konaní (§ 193 C.s.p.), konštatoval s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť zmluvy o úvere. Vzhľadom k uvedenému posúdil plnenie žalobcu ako plnenie bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi plnenia poskytnuté na základe neplatnej zmluvy o úvere, a to v rozsahu 200 eur. Vo zvyšku, t.j. v časti uplatňovaného poplatku 196 eur, dohodnutého v zmluve o úvere, súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Pri rozhodovaní vychádzal z právneho názoru, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi má povahu zmluvy spotrebiteľskej, preto aj keby bola platnou, výška dohodnutej odplaty podstatne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Poukázal na to, že v prejednávanej veci si žalobca uplatňoval úrok vo výške jednej tretiny z poplatku 196 eur, t.j. úrok 33,3 % ročne, preto takto dohodnutú výšku úroku posúdil ako odporujúcu nielen dobrým mravom ale aj ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zároveň súd prvej inštancie

konštatoval rozpor zmluvy o úvere s ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) zákona o ochrane spotrebiteľa v dôsledku absencie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému bolo potrebné považovať podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, preto žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie poplatku vo výške 196 eur.

3. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi v súlade s ust. § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 200 eur vo výške 5% ročne, a to odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému podľa ust. § 116 ods. 2 C.s.p. (t.j. 3.2.2017) do zaplatenia, a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), vychádzajúc z toho, že každá zo strán mala v konaní úspech len čiastočný, preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Proti uvedenému rozhodnutiu v zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.. Uviedol, že dňa 4.12.2009 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver na účel povolania. Poukázal na zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., neskôr č. 129/2010 Z. z., ktorý neustanovoval, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný a na judikatúru ESD, podľa ktorej dokonca nie je spotrebiteľom ani podnikateľ konajúci mimo rámca svojho podnikania (Rozhodnutie ESD zo dňa 14.3.1991, vo veci 361/89 (Di Pinto)). Nebol tak povinný preukázať na čo v skutočnosti žalovaný použil peniaze, ale na aký účel mu boli poskytnuté. Keďže zmluva o úvere bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) mal za to, že zmluvné vzťahy medzi zmluvnými stranami sa riadili ustanoveniami Obchodného zákonníka. Uviedol, že podľa zákona o spotrebiteľských úveroch bol z klasifikácie spotrebiteľských úverov vyňatý úver poskytnutý na iný účel ako povolanie či podnikanie.

6. Vo vzťahu k zamietajúcejmu výroku uviedol, že výška príslušného poplatku bola v zmluve o úvere dostatočne jasne uvedená, výrazne napísaná. Zdôraznil, že v čase uzavretia zmluvy o úvere neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Bolo tak potrebné vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti“. Uviedol, že dôkazné bremeno v otázke primeranosti odplaty znášal on, a nie žalovaný. Poukázal na ust. § 499 Obchodného zákonníka, ktoré v prípade zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňovalo aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov (v právnej terminológii ide o odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky dlžníkovi). Aj Obchodný zákonník teda umožňoval vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Mal za to, že poplatok za poskytnutie úveru nebol neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám a tento poplatok nie je ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. V odvolaní ďalej poukázal na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka „od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona“, z ktorého vyplýva, že na prvom mieste bola výška úrokov, ktorú si strany dojednali v zmluve a až ak táto výška úrokov v zmluve nebola dohodnutá, bol dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Vzhľadom na uvedené odvolateľ žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že mu prizná nárok na zaplatenie poplatku vo výške 196 eur spolu s úrokom z omeškania a nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Odvolací súd na základe odvolania žalobcu preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

9. Odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi. S prihliadnutím na obsah napadnutého rozhodnutia, rozsah odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalobcu, preskúmal odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej bola žaloba žalobcu vo zvyšku zamietnutá a vo výroku o trovách konania.

10. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

11. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ťažisko odvolacích námietok žalobcu smeruje proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie v časti posúdenia zmluvy o úvere ako spotrebiteľského vzťahu a nepriznaní nároku na zaplatenie poplatku za spracovanie úveru, pričom nesprávnosť týchto skutkových a právnych záverov, viedla podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p..

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, poukazuje na správne skutkové zistenia zo strany súdu prvej inštancie a za správny považuje aj právny názor o spotrebiteľskom charaktere uzavretej zmluvy o úvere, pričom v plnom rozsahu poukazuje na podrobné odôvodnenie záveru prijatého súdom prvej inštancie o spotrebiteľskom charaktere úveru, s ktorým záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Práve z dôvodov, ktoré uviedol súd prvej inštancie pri posúdení uzavretej úverovej zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemožno považovať námietku žalobcu v podanom odvolaní, že zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, za dôvodnú.

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 C.s.p. (do 30.6.2016 podľa § 132 O.s.p.). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

16. Vo veci nie je možné stotožniť sa s tvrdením odvolateľa, podľa ktorého uzatvorená zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, vychádzajúc z toho, že úver bol žalovanému poskytnutý na výkon povolania. Odvolací súd uvádza, že pri pochybnosti o obsahu zmluvy v tom smere, či bol úver poskytnutý o.i. na výkon povolania, ako je uvedené v úverovej zmluve v posudzovanej veci, je namieste výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím treba dospieť k záveru, že dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto tvrdí takúto výnimku (majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný a teda nespotebiteľský úver), čiže veriteľa. Faktom je, že žalobca v tomto smere žiadnu relevantnú argumentáciu súdu neposkytol, pričom nemožno neprihliadnuť tiež na jeho obchodné praktiky, ktoré sú súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti (na ktoré poukázal súd prvej inštancie), keď žalovaný ako poskytovateľ tzv. nebankových

úverov, tieto využíva vo svoj prospech, ktoré nemožno označiť za iné, ako nekalé, keď aj v prípade iných zmluvných vzťahov zaškrtnutím políčka v úverovej zmluve, majúceho svedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania spotrebiteľa, bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti spotrebiteľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má, ako poskytovateľ úveru, nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcu čestnej obchodnej praxi, či všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

17. Odvolací súd teda nemá pochybnosť o tom, že zmluva o úvere, ktorá je štandardne formulárovou je spotrebiteľskou zmluvou, napĺňajúcou definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka a úver poskytnutý žalovanému je úverom spotrebiteľským podriadeným režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

18. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí viazaný rozhodnutím v trestnom konaní, o tom, že žalovaný spáchal úverový podvod, správne vyhodnotil, že zmluva o úvere je neplatným právnym úkonom. Aj v prípade, ak by súd prvej inštancie dospel k právnemu záveru, že zmluva o úvere je platným právnym úkonom, odvolací súd konštatuje správnosť jeho záverov v časti zamietnutia nároku na zaplatenie poplatku v sume 196 eur. Poukazujúc na závery uvedené v bode 17 tohto rozhodnutia, že zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľskej zmluvy, bola dôvodnou aplikácia ust. § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa (v znení účinnom do 31.12.2009). Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v zmluve o úvere absentovali náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. i), j), k) zákona o ochrane spotrebiteľa "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnená podľa § 7a ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20091201.html>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platná priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver". V zmluve o úvere sa uvádza len počet a výška mesačnej splátky 33 eur bez bližšej špecifikácie, t.z. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok ako aj kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Tieto údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu zákonom vyžadovanej náležitosti zmluvy, pričom uvedené obsahové nedostatky zmluvy majú za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom k uvedenému tak bola dôvodná aplikácia ust. § 4 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa „Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov“.

19. K námietkam odvolateľa vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti dojednania poplatku (odplaty) pre rozpor s dobrými mravmi, považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že pri dojednaní odplaty pri peňažnej pôžičke je konanie veriteľa v súlade s dobrými mravmi len vtedy, ak sa veriteľa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii požadoval na dlžníkovi neprimerane vysokú odplatu, ako v prejednávanej veci, ktorej výška predstavuje sumu 196 eur. Odvolací súd sa tak v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k neplatnosti dojednania o odplate pre rozpor s dobrými mravmi.

20. Nakoľko súd prvej inštancie nárok žalobcu posudzoval podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, bol žalovaný v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka povinný plniť prvým dňom, kedy ho žalobca o plnenie požiadal. Za kvalifikovanú výzvu sa považuje aj žaloba, pričom v danom prípade splatnosť nastáva prvý deň po doručení

žaloby dlžníkovi (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Cdo 210/2005). Za stavu, že žalobca nevyzval žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie správne ustálil, že do omeškania sa žalovaný dostal dňom nasledujúcim po dni, kedy mu bola doručená žaloba žalobcu a správne žalobcovi nepriznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 200 eur od 25.3.2010 do 3.2.2017.

21. Úspech nemožno priznať ani námietkam odvolateľa vo vzťahu k súvisiacemu výroku o trovách konania. Základným kritériom pre rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania v sporovom konaní je miera úspechu vo veci. Úspech žaloby závisí od toho, do akej miery výrok rozsudku akceptuje žalobou uplatňovaný petit, ktorý určuje, o čom má súd vo veci konať a rozhodovať. V prejednávanej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania zohľadnil skutočnosť, že predmetom konania bol nárok na zaplatenie sumy 396 eur, pričom žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 51% a žalovaný v rozsahu 49%. Nakoľko úspech žalobcu vo vzťahu k úspechu žalovaného bol v zásade rovnovážny, analogicky bolo spravodlivým aplikovať ust. § 255 ods. 2 C.s.p..

22. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p., ako vecne a právne správne potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).